

Obsah

Kronika

Stromek.....	3
Družinová výprava Tygři - Srbsko.....	4
Pololetní výprava v Desné.....	7
Otevírání studánek.....	10
Velikonoční výprava.....	11
Hra s Ginkgem.....	15
Jarní voda - Sázava.....	16
Jarní sraz.....	18
Tábor - noční přepad.....	20

NášUP

Šifra 1.....	2
Šifra 2.....	24
Šifra 3.....	25
Šifra 4.....	26

Komiks Příběhy z Paseky

Teď mě všichni poslouchajte!..... 27

Proč čtu ŠUP

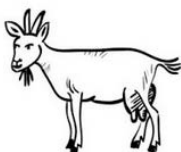
Hans Hagen

„V ŠUPu se vždy dozvím, kdo zazvonil na můj zvon - pro koho si mám letos přijít.“

Šifra

Řešením je jednoslovné heslo - podstatné jméno (zdroj: šifrovačka Fast&Smart)

f
smart
s
t

NOZDEMODOLOH

Stromek

18. 12. 2021

Zápis ze Stromku bohužel nikdo nena-psal, zato máme narozdíl od jiných zápisů v tomto ŠUPu fotky - proto zde aspoň vznikla fotostrana. Byli jsme tradičně na Hvíždinci.

Vojta Boháč

Rozbalování dárků

Ohniště u sroubku, kam nás místní trempi pozvali (nebo spíš donutili se přesunout) (fotky 100n)

Družinová výprava – Tygři

14.-16. 1. 2022

První den

Sraz byl v sobotu v cca 9:30 na Hlaváku. Já a Lukáš jsme přistoupili až na Smícháči. Ve vlaku jsme plánovali dnešní výlet. To už jsme ale přijeli na nádraží (resp. zastávku) do Srbska. Podél kolejí jsme šli asi 1 km zpět do vechtrovny na Kornu, kde jsme měli ubytování. Když jsme tam přišli, tak jsme si odložili batohy, vzali si oběd a čelovky a šli jsme na výlet. V plánu bylo se pokusit dostat z nějakého lomu do štol Malé Ameriky. Cestou jsme v Srbsku pozdravili Klaxona. Poté jsme prošli okolo Kubrychtovy boudy, Bubovických vodopádů (kde mimochodem netekla žádná voda) a poté jsme vlezli do rezervace k lomům. Zde už jsme se snažili být potichu, protože jsme tu neměli co dělat. První lom, který jsme navštívili, byl lom, odkud jsme někteří do štol již v minulosti lezli (*Supí lom, pozn. red.*). Chtěli jsme totiž

zkontrolovat, zda vlez je ještě použitelný, nebo ho už zamřížovali. Když jsme se doklouzali dolů (*do lomu, pozn. red.*) (Bart se to nějak nelíbilo), tak jsme zjistili, že ve vlezu je tolik jílu a kamení, že bychom asi potřebovali pořádné nářadí, abychom to prokopali. Tak jsme se naobědvali a pak jsme to zkoušeli odhrabat ztrouchnivělými klacky. Byla ale zima, tak jsme toho brzy nechali s tím, že sem někdy můžeme dojít s krumpáčem.

Tak jsme vylezli zase nahoru, kde na nás čekali Bart s Marinem a Lórencem, kteří se dolování neúčastnili. Jako další jsme šli prozkoumat Pustý lom. Slez do Pustého lomu byl podstatně jednodušší než do toho předchozího. Vchod do štol byl zamřížován, nicméně ta mříž měla tak málo tyčí, že se mi tam podařilo protáhnout. Všichni by tam ale asi neprolezli, naštěstí Lukáš objevil, že jedna špruše je uřízlá a jen tam leží, aby to nebylo na první pohled poznat. Tak tam Lukáš vlezl za mnou,

Vechtrovna Kornu

že to půjdeme kousek prozkoumat. Směrem do Hlavní štolý byla ještě jedna asi tak 10x kvalitnější mříž, kterou bychom ani omylem neprolezli. Na druhou stranu štolý vedla jenom do dalšího lomu (Jižní kříž). Když jsme chtěli zase vylézt, abychom to sdělili ostatním, zjistili jsme, že nahoře nad lomem stojí nějakí dva chlápci. Jelikož jsme nechtěli, aby viděli, že jsme byli ve štolý, tak se jich šla Petra na něco zeptat a my jsme mezitím vylezli. Ukázalo se, že to jsou dva opilí trampové, kteří strašně machrovali, jak to tu všechno znají a že o té uřízlé šprušli vědí. Takže jsme věděli, že od těch nám nic nehrozí, když sami do štolý nějak lezou. Tak jsme tam vlezli znovu, tentokrát všichni. Dva trampíci tam vlezli za námi a chvíli se snažili nějak prolomit tu kvalitní mříž směrem do hlavní štolý. Pěkná drzost... My jsme šli štolý až k lomu Jižní kříž, kde byl křížek a u něj zápisník. Poslední zápis tam byl o den před námi. Z toho jsme si dělali srandu, že je fakt

Ti lotři to pověsili docela vysoko

Nakonec se všechny „ozdoby“ podařilo sundat

chytrý psát tam svoje jména, když se sem nesmí, a že bychom tam rovnou mohli napsat číslo účtu, z kterýho nám má policie vzít pokutu... Nakonec jsme tam napsali svoje přezdívky.

Pak jsme se vrátili do Pustého lomu, vylezli ze štolý a šli jsme prozkoumat další lom na denním menu - Rybízový lom. Když jsme k němu přišli, tak jsme zjistili, že by se do něj lezlo opravdu blbě. Já jsem slezl asi do poloviny, ale pak mě ostatní přemluvili, ať zase vylezu. Už nám zbývají k prozkoumání pouze dva lomy - Černý a Červený. V tom prvním byl kus štolý s výdřevou, ale pak byl zával. Tam jsme slezli jenom já a Lukáš. A v tom druhým byl jen kratičký kousek štolý, kterým se ale dalo prolízt do jakéhosi dómu, kde to bylo pěkný. Tam jsme nejdřív vlezli já, Lukáš a Petra a potom i ostatní. Mezitím, co tam byli ostatní, jsme s Lukášem použili jejich batohy a tašky k ozdobení okolních stromů. Když blbnutí skončilo, tak jsme šli pryč z rezervace zpět na červenou a pak

Hagen? (foto z webu společnosti OS HAGEN, jejíž průvodce nás podzemím provázel)

po různých pěšinkách lesem zpět k Srbsku. Cestou, ti kteří šli vzadu, potkali stádo prasat. Já jsem je bohužel viděl jen v dálce a ne moc dobře. To už se setmělo, ale na cestu nám krásně svítil měsíc.

Došli jsme do vechtrovny a dali jsme si večeři (každý co měl). Petra měla s sebou povídky o Hagenovi, což je pověst o německém vojákově číhajícím ve štolách Malé Ameriky. Tak jsem chvíli četl. Potom jsme ještě hráli nějakou karetní hru ale pak jsme šli už spát.

Druhý den

Ráno jsme vstali nějak kolem půl osmý. Nasnídali jsme se a pak jsem šel s Lukášem prozkoumat kánoi, která se v rámci ubytování smí používat. Lukáš se bál, že ho prej cvaknu, takže jen dělal paparazziho na břehu a nechal mě, ať si tu Berounku přejeďu sám. Byla to celkem zábava, ale představa vykoupání se v řece, kde jsou kousky ledu, nebyla moc lákavá, tak jsem jen přešel Berounku tam a zpátky. Potom jsme uklízeli vechtrovnu. Když jsme se vykýblovali ven, tak jsme měli ještě celkem dost času, tak jsme mým foťákem natáčeli vlak zespoda a nechali jsme rozjet korunu. Potom už jsme vyrazili k lomu Mořina, odkud jsme

měli oficiální prohlídku s průvodcem do štol Malé Ameriky + Velké Ameriky. Cesta probíhala bez problémů, cestou jsme ještě objevili pod vývratem stromu krátkou zavalenou štolu plnou odpadků. Pak už jsme ale došli k lomu Mořina a vyrazili jsme s průvodcem do podzemí. Pěkně to tam zprasili. Ze stěn teď visí lampy s osvětlením, na zemi je navezen štěrk a hlavně jsme šli jen kousek do Hagenovy štolky a dál (kde to je nejzajímavější), jsme vůbec nešli. *(Petra: u Hagenova zvonu vyprávěl průvodce příběh o Hagenovi a o tom, že podle legendy si Hagen do roka přijde pro toho, kdo zazvoní na hornický zvon, visící tady na řetězu. A prý kdo má tu odvalu zazvonit. Po chvíli váhání se přihlásil Vtip. Prý už na zvon před více než rokem zvonil, když byl ve štolách naposledy, a když Hagen nepřišel doteď, že prý už nepříjde. A zazvonil.)* O něco zajímavější byla prohlídka štol Velké Ameriky. Místy tam ještě byly zbytky kolejí. Taky jsme se podívali na lomy Mexiko a Kanada. Potom už prohlídka skončila a my jsme se vydali na vlak do Karlštejna (kromě Lukáše, který odjel do Prahy autem s Petřinou spolubydlící, protože spěchal). V Karlštejně jsme s dobrou rezervou stihli vlak a odjeli jsme do Prahy.

Vtip

Pololetní výprava v Desné

3.–6. 2. 2022

Čtvrtek

Sešli jsme se v 14:45 na Hlavním nádraží. Jak se dalo čekat, Marino opět měl zpoždění a musel proto přijít až na nástupiště. Nasedáme do “rychlíku” Arriva. Tento rychlík, jak se ukázalo, jel rychlostí blízkou nule (a to nepočítám ty pauzy ve stanicích kvůli vlakům v protisměru). Po asi třech hodinách jsme konečně v Tanvaldu. Čekáme asi půl hodiny na vlak ČD, kterým pojedeme posledních 5 kilometrů. Ve vlaku jsme se dozvěděli, že jeho koupě je spolufinancována Evropskou unií. Vlak nás vyplívl na kraji lesa na zastávce Desná Pustinská. Tento název vskutku poměrně odpovídal skutečnosti. Doupravili jsme poslední drobnosti a vyrazili jsme. K cestě asi není moc co dodat, snad jen to že to bylo (jak jinak) do kopce a byla tma. Prošli jsme okolo Souše a zamířili po lesní asfaltce k chalupě. Když jsme tam došli, tak jsme si ještě užili prokopávání se sněhem k chalupě...Pak už jsme se jen zabydleli, Stegosauri téměř okamžitě usnuli a hovor se bůhví proč stočil k nejlepšímu způsobu zbavení se

mrtvoly, kterou jste zavraždili. Přišli jsme na to, že nejlepší by bylo ji po částech dávat v neprůsvitném pytli do popelnice. Potom už jsme mohli jít spát s krásným pocitem, že se ráno probudíme v popelnici...

Pátek

Ráno Kaštan obětavě vstal a zatopil v kamnech. Potom jsme se vykopali všichni, zjistili jsme, že nikdo nepřivezl závinu, ačkoli to původně bylo v plánu. Takže jsme si k snídani dali müsli a začali jsme se připravovat na výlet. Namazali jsme chleby v poměru s přílohami cca. 1:1 a vyrazili jsme. Vzhledem k tomu, že Filip byl na běžkách poprvé, jsme se pohybovali ještě pomalejší rychlostí, než rychlík Arriva. Výhodou ovšem bylo, že bylo dost sněhu, takže jsme mohli na běžkách vyrazit už od chalupy. U Souše jsme vlezli do stopy, Oliver začal táhnout Filipa na provaze a cesta tak začala ubíhat rychleji. Vydrápali jsme se na rozcestí s Jezdeckou cestou, dali jsme si trochu chleba a rozdělili jsme se na dvě skupiny: Já, Kaštan, Kuba a Lukáš jsme šli delší cestou okolo bunkru, zatímco ostatní šli kratší cestou. Když jsme došli na rozcestí Kůro-

Knajpa (ilustrační foto, zdroj Mapy.cz)

vec, akorát jsme viděli Tatouchův batoh jak mizí v dálí směrem na Knajpu. Tak ho Kaštan rychle dohnal, aby ověřil, že je to opravdu on a po chvíli se vrátil s tím, že Tatouch na nás možná někde počká. Tak jsem ho dohnal ještě já s tím, že na příštím rozcestí počkáme na ostatní a dáme si oběd. Cestou jsem ještě objevil asi rejska (živého).

Na rozcestí jsme se najedli a rozdělili se. Tatouch a Lukáš s Kubou šli okolo Protržené přehrady do chalupy a já s Kaštanem jsme šli na Knajpu. Cesta tam i zpět byla hezká, ovšem s cestou od Kúrovce zpět k chalupě to bylo slabší. Vůbec to nejelo, sníž se měnil v břečku a začalo přšet. Poslední 1 km k Souši jsme se již plahočili úplně vyřízení a hladoví. Naštěstí cesta po silnici od Souše byla uklouzaná, takže to alespoň jelo. I tak jsme ale do chalupy přišli úplně promočení. U vchodu jsme akorát potkali ostatní skupiny. Já a Kaštanem jsme ušli asi 27 km, Lukáš a Kuba o 5 m míň, Tatouch asi o 3 km míň než Lukáš s Kubou a Oliver se Stegosaurý asi 18 km. Takže jsme byli vyřízení a zalehli jsme do spacáků a vyprávěli si vtipy. Po chvíli přišel i Marino, který byl na sjezdovkách. Dozvěděli jsme se, že celou dobu telefonoval s Mrkví. Potom jsme krájeli uzený na večeri a dozvěděli jsme se, že z toho má Kaštan fóbii. Po večeri jsme šli do horní chalupy do herny. Nejdřív jsme hráli ping pong a pak si četli časopisy (Marino s Kaštanem bohužel objevili ty největší bulváry). Potom jsme se vrátili a šli jsme spát. Někdy okolo 22:00 přijela Petra s kamarády.

Sobota

Ráno jsme si k snídani dali záviny, které přivezla Petra. Potom jsme se rozdělili na několik skupin: Stegosauri, Kamzíci a Lukáš zůstali u chalupy blbnout, já jsem šel na běžky s tím, že se odpoledne vrátím a budu blbnout taky, Petra s kamarády+ Tatouch a Oliver šli taky na běžky, i když se pak ještě nějak rozdělili, a Marino šel na sjezdovku. Vyzpovídal jsem Lukáše, takže se dozvíte, co se dělo dopole-

dne u chalupy Lukáš: "No, takže nejprve jsme provedli velice náročnou činnost, totiž dostat Stegosaurý ven. Hmm no, poté jsme tak nějak našli všechny lopaty se kterými jsme začali pracovat na bobové dráze. Potom se u nás zastavil Oliver, když šel na běžky a vysvětlil Kaštanovi, že tunel je blbost, takže jsme začali raději stavět klopenou zatáčku. Při zkušebních jízdách jsme přes klopenou zatáčku několikrát brutálně přeletěli a poškodili trať pod zatáčkou. Pak jsme udělali druhou zatáčku a začali jsme kopat dolů rozjezd na skokánek. Mezitím Stegosauri zarovnávali trať a Filip ji naschvál poškozoval, načež se vytratil do chalupy a nikdo nevěděl, kde je. Potom již zůstal v chalupě do oběda. Při obědě se vrátil Vtip". (*Uvádím téměř doslovný přepis Lukášovy výpovědi pozn. Vtip*). Zatímco oni blbli u chalupy, já jsem vyrazil na běžky.

Jel jsem stejnou trasu jako včera, akorát svým tempem. Počasí bylo střídavé, chvílemi svítilo slunce, chvílemi docela chumelilo. Ještě byl jeden velký rozdíl, oproti včerejšku bylo mnohem víc lidí. Cestu zpátky jsem se rozhodl si oproti včerejšku trasu trochu prodloužit a jet po Jezdecké cestě a k Souši sjet až téměř u hráze. Toto rozhodnutí se ukázalo jako rozumné, neboť nahore byl hezký sníž a nebylo tam až tak moc lidí. Od Souše jsem se vrátil normální cestou zpět. U chalupy jsem venku zastihl Kaštana s Lukášem stavět bobovou dráhu s tím, že ostatní prý obědvají v chalupě. Tak jsem šel za nimi dovnitř, že je vyženu ven, jak radil Tatouch. To se nakonec povedlo i když v případě Filipa to nebylo vůbec jednoduché. Tak jsme šli ven dodělat dráhu. Šlo nám to docela hezky, akorát Filip to sabotoval. Po asi hodině se vrátil i Oliver, tak jsem se s ním domluvil, že zlobícího Filipa, jenž se většinu dne válel v chalupě, vezmu někam kus do lesa. Takže jsem si pro něj došel do chalupy a vyrazili jsme. Nejdřív jsme běželi po silničce a jelikož Filip pořád brblal, proč musíme běhat, tak jsem s ním odbočil do lesa na špatně prošlapanou cestu. Filip ješ-

Kostelík u přehrady Souš (ilustrační foto, itras.cz)

tě chvílku remcal, ale pak přestal a tak cesta celkem ubíhala. Došli/doběhli jsme těsně pod vrchol nejbližšího kopce, tam jsme si trochu zacvičili a pak se vrátili zpět k chalupě. Myslím, že Filip už se příště nebude chtít válet v chalupě... Mezitím se setmělo, tak jsme připravili večeri (místo plánovaného kuskusu jsme si dali zbytky, ať se to konečně dojí) a poté jsme šli do horní chalupy hrát ping pong aj. Po chvíli to ale všechny kromě Stegosaurů omrzelo, tak jsme se vrátili (bez nich) do chalupy a před spaním jsme si ještě chvíli povídali.

Neděle

Ráno jsme vstali a k snídani si dali müsli. Potom jsme začali uklízet chalupu. Stegosauri si zabalili batohy a odešli se s Oliverem někam projít, po jejich odchodu jsme v pokoji objevili mnoho jejich zapomenutých věcí. Když jsme chalupu uklidili, Kamzici, Stegosauri a Oliver odešli napřed a my ostatní jsme douklidili poslední věci a vyrazili za nimi. Přes noc celkem nasněžilo, takže k Souši se šlo hezky. Na větší silnici to bohužel bylo totálně uklouzaný a tak

jsme občas někteří padali. Došli jsme opět na zastávku Desná Pustinská a čekali asi hodinu a čtvrt na vlak. Vlakem jsme dojeli do Tanvaldu (průvodčí nestihl přijít a jízdenky se kupovaly u něho, takže jsme jeli zdarma) a čekali na spoj do Prahy, který stál u nástupiště, ale nesmělo se do něj. Takže jsme se uchýlili pod střechu (pršelo), kde jsme se z naučné cedule o ozubnicové dráze z Tanvaldu do Harrachova dozvěděli, že nejbližší nostalgická jízda se koná v Sobotu 31. 5. 2008. Tak se tam můžete jít podívat:) Po chvíli už nás do vlaku pustili, tak jsme se mohli usadit a čekat, až se rozjede. Byl to ten samý "rychlík" Arriva jako cestou sem. Akorát že tentokrát byla na trati ještě výluka. Myslím, že rychlost tohoto vlaku by se dala hezky přirovnat k couráku do Dobříše, kdy to rychlík údajně stihne přes Paříž a v Dobříši bude dřív. Nicméně jsme měli dost jablek, takže jsme je mohli v klidu pojídat a těšit se do Prahy. Závěrem bych dodal, že letošní sněhové podmínky byly výborné, počasí bylo taky dobrý, takže kdo nejel, může litovat!!

Vtip

Otevírání studánek

26. 3. 2022

Sejít jsme se měli na Vršovicích v 9:08. Já, Tatouch, Stonožka a Vojta jsme přistoupili až v Braníku, jelikož to pro nás bylo výhodnější. Protože byl víkend a bylo hodně lidí, tak ČD místo obvyklé Regionovy poslaly krásný starý Panňák. Bohužel i tak byl narvanej k prasknutí. Po asi 25 uražených kilometrech a více než hodině jízdy jsme konečně v Prosečnici. Tak jsme se vyhrabali z vlaku, chvíli ještě otáleli na nástupišti a pak jsme konečně vyrazili. O zábavu bylo postaráno, Stonožka měla s sebou Vojtu a bylo potřeba ho nosit v krosničce. Došli jsme do Vlčí rokle a tam jsme chvíli otáleli, skákali po kamenech, brousili si zuby na Užovy párky a dělali všelijaké nepřístojnosti. Po chvíli jsme pokračovali dál, napili se ze studánky, jež byla Tatouchem označena za „minimálně jedinou pitnou“ a šli a šli až jsme asi po 5 km došli k vyhlídce Panská skála a tam jsme si dali oběd. Po obědě jsme hráli Stonožčinu hru. Bylo to vlastně bingo akorát ta čísla byla rozmístěná po lese a abyste číslo získali, museli jste vždy spočítat příklad. Byla to zábava. Po hře jsme se ještě chvíli váleli a pak jsme vyrazili dál. Lukáš nějakým

žertem našťoval Apiho, načež Api prohlásil, že ho taky může sníst.

Kuba: „To bys ale pak byl kanibal.“

Api: „Nebyl, já ho pak zase vyvrhnu.“

Kuba: „Tak to pak bude Lukáš vyvrhel.“

Došli jsme na další vyhlídku s hezkým výhledem na lom, která byla pojmenována Sekaná skála. Ten název nebyl až tak od věci, protože to hezky demotivovalo přibližovat se k okraji lomu mimo místo se zábradlím. Když jsme si dostatečně užili výhledu, pokračovali jsme dál. Už nám zbývalo jen sejít zpět do údolí, kde jsme chtěli vázat morany. Když jsme procházeli okolo koleji v Prosečnici, že půjdeme k řece, někoho napadlo jet dřívějším vlakem. Tak jsme šli na nástupišť. My, kteří jsme nosili Vojtu, jsme od Stonožky obdrželi kinder tyčinky, které zakoupila v místním automatu, vážily 50 gramů a stály 25 Kč. 25 Kč!! Za 50 gramů! Ještě k tomu byly rozteklý, jelikož svítilo sluníčko. Řekl jsem Stonožce, že takhle už jí příště Vojtu neponesu :) To už ale přijel vlak a odvezl nás zpět do Prahy. Celý den svítilo sluníčko a bylo kolem 15 °C. Myslím, že výprava se dost povedla. Akorát by to příště chtělo víc lidí, bylo nás poměrně málo. *Vtip*

Vlčí rokle (zdroj www.kamsevydat.cz)

Velikonoční výprava

14.–18. 4. 2022

Den 1

Sešli jsme se ve čtvrtek ráno až ve vlaku. Jako obvykle v důsledku toho, že někteří jeli z Hlaváku a ti ostatní ze Smícháče. My, kteří jsme nastoupili až na Smícháči, jsme byli nemile překvapeni, když jsme po nástupu do vlaku zjistili, že naše kupé je obsazeno spoustou pravděpodobně ukrajinských dětí s maminkami. Rozhodli jsme se, že je necháme sedět, takže jsme cestu do Plzně trávili na chodbičce. Zhruba každé dvě minuty okolo nás prošla nějaká Ukrajinka a šla vždy o kupéčko dál žebrat o jídlo. Tak jsme jí taky něco dali. Po asi hodině a půl jsme v Plzni. Naše počáteční obavy ze zmeškání přípoje, na jehož přestup jsme měli 10 minut, se ukázaly jako plané. Vlak nás přivezl do Plzně včas. A to prosím i přes omezení na trati v Radotíně. Co já si pamatuji, je to jeden z mála případů, kdy České dráhy přijely někam včas.

Asi to bude tím, že tam byl jenom jeden vagon český, ty ostatní byly německé (vlak jel až do Mnichova). Jelikož odpadl problém s nestiháním vlaku, bylo třeba najít nějaký problém nový. A ten se skutečně objevil. Marino a Už (a Pedro, ten na výpravě ale nebyl), špatně rozepsali jídelníček, takže něčeho jsme měli málo (a něčeho zase moc, jak se později ukázalo). A ještě k tomu, David, který původně měl jet, nejel. Takže náš plán, vystoupit z vlaku tuším v Ošelíně, je v tahu. Musíme vystoupit někde, kde je obchod. Nakonec vystupujeme ve Stříbře. Jdeme kousek za město, odkud je vyslána úderná skupina skládající se z Bart, Uže a Marina, do obchodu. My ostatní mezitím obědváme a válíme se. Po asi hodině a půl se nákupci vrací a po rozdělení nákupu můžeme vyrazit. Po chvíli chůze jsme u nějaké jeskyně, jejíž prolomený zamřížovaný vchod sliboval značné dobrodružství. Bohužel tomu tak nebylo, jeskyně byla dlouhá asi 3 metry. Tak nic. Jdeme dál a po chvíli jdeme z straš-

Klášter Kladruby (zdroj: www.turisturaj.cz)

Hrad Prostiboř přestavěný na zámek, nad vesnicí Kopec (zdroj: Wikipedia.cz)

ně prudkého kopce a vzpomínáme, jak jsme se tu onehdá drali s koly do kopce, když do odjezdu vlaku zbývalo pár minut. Dneska ale nikam nespěcháme, takže se můžeme zastavit u krásné studánky na méně krásné pasece a napít se studené vody. Poté pokračujeme do Kladrub, kde dáváme malou pauzu, a dále pokračujeme po zelené. Po zelené jdeme až k rozcestí bývalý Benišův mlýn, kde nabíráme vodu a táboříme o kus dál v lese. Večeři ale vaříme na ohništi nějakého tábořiště dole u rozcestí. K večeři jsme měli brkaši a Oliver s Vandou, kteří si vaří sami, měli nevímco, ale mám pocit, že to bylo něco se špenátem. Naší brkaše překvapivě nebyl nadbytek, což je celkem zázrak. Po večeři se někteří z nás šli umýt. Poté už jsme se ale přesunuli nahoru do lesa na naše tábořiště a zalezli do spacáků. Jako ukolébavku jsme museli poslouchat dálnici.

Den 2

Vstali jsme poměrně pozdě, asi v 9. K snídani měla naše skupina záviny. Jelikož v noci přšelo, tak jsme po snídani ještě sušili tro-

pika a stany, takže vyrážíme až kolem jednácté. Pokračujeme dále po zelené, poté co se odpoje od potoka, pokračujeme po malých cestách stále podél potoka. Když jsme došli k nějaké vesničce jménem Kopec, dali jsme si oběd. Po obědě se zahříváme (resp. přehříváme) jedním grankem. Po klikování nám nezbyvá než vyrazit. Jdeme po silnici do Prostiboře a za ní odhýbáme do lesa. Cestou lesem nás trochu zklamal lesák, který v lese chytil čtyřkolku (která tam neměla co dělat) a místo udělení pokuty jí poradil, kudy dál. Poté cesta skončila a tak nás ještě na závěr dne čekala trocha dobrodružství při prodírání se lesem. Poté nás čekalo ještě jedno dobrodružství, přecházení potoka po kládě. Byla to celkem sranda. Na druhé straně jsme objevili nádherné místo na táboření, tak nám nezbyvalo než se utábořit, uvařit k večeři výborné miláno (kterého bylo celkem málo), umýt se (raději už nebudu znova zmiňovat, že většina se nemyla) a ulehnout do spacáků. Tentokrát jsme žádnou dálnici našťestí neslyšeli, zato však byla v noci celkem zima.

Den 3

Ráno jsme já a Tatouch vstali, rozdělali jsme oheň a snažili se od ostatních vyzískat suroviny potřebné na porridge. S moc velkou ochotou jsme se nesetkali, když byl ale porridge hotový, jako zázrakem se všichni vyrojili ze spacáků se lžicemi v rukou... Po snídani jsme se zabalili a vyrazili. Po několika kilometrech jsme v Holostřevech. Tam si někteří z nás v hromadě pokácené vrby nařezali proutky na pomlázky. Z Holostřev jsme pokračovali po cyklotrase a již podruhé tento puťák překonali dálnici. Mírně jsme žasli nad rozšířeností kamionové dopravy v ČR. A to raději neříkám, že byl svátek. Dál jsme pokračovali po cyklotrase, až po několika kilometrech jsme z ní odešli a na rozhraní lesa a louky jsme se naobědvali. Po obědě jsme pokračovali dál. Došli jsme do Ošelína a pokračovali přes Ošelín nádraží a dál podél Mže. I od té jsme ale po několika kilometrech odešli a dále šli podle Kosího potoka. Byli jsme ale poměrně překvapeni. V místech, kde jsme doufali v nalezní tábořiště, byla jedna obrovská paseka. Tak jsme pokračovali dál a po asi kilometru

jsme našli docela použitelné tábořiště. Tam jsme se také utábořili. Jednu vadu to ale mělo, voda byla daleko. A když jsem ji z potůčku nabíral, plavali v ní nějakí tvorečci. Jak řekl Tatouch: "záruka zdravé vody". Vodu jsme raději převažovali.

K večeri jsme uvařili kuskus a poté jsme ještě pletli pomlázky. Jasná obloha a skutečnost, že táboříme na louce blízko velkého potoka, slibovala chladnou noc. A také že ano.

Den 4

Ráno byla dost kosa. Když jsem rozdělal oheň a chtěl jsem dát vařit zbylý čaj ze včerejška, zjistil jsem, že kotlík s čajem je promrzlý až na dno. Taky voda v petlahvích byla částečně zamrzlá. To už ale vstalo i pár dalších lidí a tak jsme začali vařit porridge. Když jsme sehnali suroviny a následně porridge uvařili, jako včera se nějakým záhadným způsobem objevili všichni ostatní. Po snídani jsme zase sušili stany a chvíli se tak poflakovali u ohně, takže jsme opět vyrazili poměrně pozdě. U prvního rozcestí se od nás odpojili Oliver a Vanda, jelikož Vanda měla něco s kotníkem, tak jeli domů. My

Fara v Holostřevech, kde jsme byli minimálně jednou na Podzimáku (zdroj: www.komunitanoecz)

Kříženec (dobová pohlednice) - celkový pohled, hostinec U lípy, náves s rybníkem (zdroj: www.plana.cz)

ostatní jsme šli pořád po zelený až jsme došli k bývalý papírně a tam jsme si dali oběd. Jelikož nás čekalo už jen asi 8 km, nespěchali jsme a užívali si sluníčka. Po asi hodině jsme ale vyrazili. K další cestě nevím co dodat, snad jen to, že jsme stále šli po zelený a Bart se na nás nějak naštvála či co. Došli jsme k bývalému Kühnacklovu mlýnu, kde byla lávka přes Kosí potok a kus za mlýnem (tedy... nevím, jestli se bývalý mlýn dá říkat hromadě nepořádku), jsme se utábořili. Ta touch zalezl na chvíli do lesa a po pár minutách se vrátil s tím, že našel krásnou studánku. Dodnes nechápu, jak to jen tak bez mapy našel... Tak jsme došli pro vodu a udělali oheň a miláno. Mezitím jsme se někteří (už vážně nic neříkám) stihli umýt a po večerí jsme ještě debatovali o zítřejším koledování. Poté jsme už zalezli do spacáků. V noci už ani zima nebyla.

Den 5

Ráno jsme se nasnídali müsli. My, kteří jsme chtěli jít koledovat, jsme se domluvili, že odejdeme v 9. Bohužel Už a spol. hrozně lelkovali, takže jsme odešli o půl hodiny později. Ohledně toho také proběhl je-

den německo-francouzský rozhovor mezi mnou a Užem. Mám dojem, že ani jeden tomu druhému nerozuměl ani slovo... Poté jsme teda vyrazili s tím, že v první vesnici (Kříženec) počkáme na ostatní a mezitím budeme koledovat. Bohužel v Kříženci bylo hrozně málo lidí a hlavně žádný děti, takže se tam moc koledovat nedalo. Tak jsme šli do další vesnice - Výškova. Tam už to bylo lepší, ale i tak nic moc. No a poté už jsme jenom došli po silnici do Chodový Planý, v parku se naobědvali a zamířili na nádraží. Šli jsme ale ze špatný strany, tak jsme museli přelezát koleje. Ve vlaku do Plzně jsem počítal rakousko-uherský a když jsem se ptal, kdo kolik platil, zjistil jsem, že Marino nám koupil kilo a půl eidamu asi za 400 Kč. Po debatě všech jsme se shodli, že tuhle cenu nebereme, a započítali jsme 210 č/Kg. To už jsme ale byli v Plzni, kde jsme přesedli na narvanéj expres do Prahy. Takže další chodbička :) Cesta vlakem celkem uběhla a někteří z nás vystoupili na Smícháči, ostatní jeli na Hlavák. Počasí bylo celou dobu pěkný, akorát by příště neuškodila trochu větší účast!

Vtip

Hra s Ginkgem

25. 4. 2022

Sešli jsme se ve Stromovce u mostu přes koleje. Když jsme byli všichni, vysvětlili Lukáš se Vtipem pravidla. Pak se dělilo na týmy. Vzhledem k tomu, že v soupeřově týmu byli dva Boháči a v mém týmu zase já, jsme to měli předem prohrané. Pak nám měl Lukáš v našem poli ukázat klíčová místa, která jsme měli chránit, bohužel však předpokládal, že jsme dost chytrí na to, abychom si to na mapě našli sami (osudová chyba!). Během hodiny jsme prohráli na celé čáře. Pak jsme jim (*Ginkgu, pozn. red.*) vysvětlili kolíky a další dvě hodiny (zhruba) jsme je hráli. To už celkem šlo, jelikož jsme promíchali týmy. Po kolečku se šlo domů.

Api

šifra 1

Tým A:

---./---/---/---/---/---/---/---/---/---/---/

Tým B:

---./---/---/---/---/---/---/---/---/---/---/

šifra 2

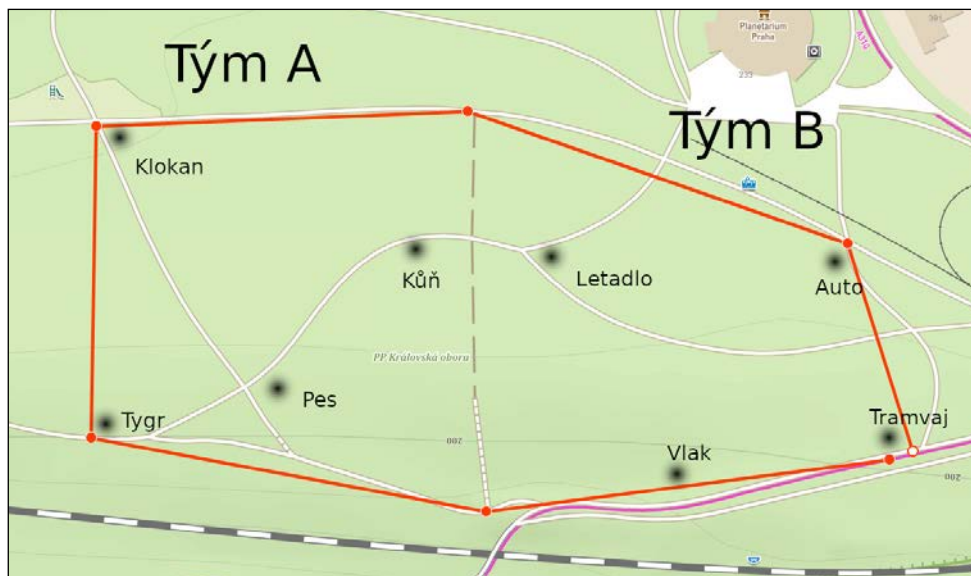
Tým A: $11 \cdot 2 + (-5 + 5) =$
 $\sqrt{169} - 1 =$
 $\sqrt{144} - (5 \cdot 2 - 1) =$
 $-(-5) + (-3) - (-9) =$

Tým B: $\sqrt{225} - (-1) =$
 $25 : 5 =$
 $3 \cdot 7 - 5 + 9 : 3$

šifra 3

Tým A: Je nádherné počasí. Ale prší. Vidím hromy a blesky. Možná z toho bude povodeň. A proto musíme použít deštník. Rarach nám deštník roztrhl. Teče nám na hlavu.

Tým B: Rychlý gepard prchl ze ZOO. Gepard byl naposledy spatřen jak odbíhá do lesa. Yellowstoneský národní park gepard objevil. Teď je zpět v ZOO.

Mapa území, z šifry vždy vyšlo jednoslovné heslo, které odpovídalo stanovišti v mapě

Jarní voda – Sázava

14.–15.5.2022

Den 1

Zápis opět nikdo nedodal, takže teď (16. 6. 2022 - měsíc po akci) je na mně, abych se pokusil na vodu zavzpomínat (upřímně řečeno, že zápis není dodán, jsme zjistili už před týdnem a půl, takže ten měsíc není zase úplně relevantní, za kus zdržení mohu i já). Ale k věci. Letos jsme na vodu vyráželi až v sobotu ráno. Večer před tím se někteří z nás sešli v Bráníku, aby vyzkoušeli, kolik lodí se povede naložit na vozejk (účast byla veliká). Nakonec jsme jich tam narvali 10+jeden kajak (což tedy znamená, že tři lodě byly přivázané z boku. Úplně bezpečný to asi nebylo, nicméně auto řídil Hroch a tak to tedy bylo na jeho uvážení, ne na našem). V sobotu ráno tedy vyrážíme. Většina jela vlakem a 9 nás jelo autem ze Zbraslavi. Cíl byl jasný - Čerčany. Tam jsme se dostali po D1, kde překvapivě nebyla vůbec zácpa. V Čerča-

nech nám Hroch ukázal, jak couvat s vozejkem (zacouval cca 150 m po malý silničce). Do příjezdu vlakové čety si toho moc už nepamatuju, akorát se Kaštan nějak pohádal s Horácem. Když přijeli ostatní, tak jsme si rozebrali pádla, vesty a kanystry a vyrazili jsme. K cestě samotné si toho již moc nevybavuju, jen to, že první polovinu dne byl pořád hroznej olej. Pár jezů jsme si ale sjeli. Odpoledne jsme se „probojovali kamenolomem“ v Týnci a řeka najednou začala být poměrně divoká. K večeru jsme se utábořili v poměrně hezkém lese naproti nějakému mlýnu (*Pěnka-va, pozn. red.*). K večeri jsme uvařili miláno. Potom jsme u ohně ještě řešili různé matematicko / fyzické / nesmyslné / nereálné problémy a úlohy. Poté jsem já už šel spát, takže nevím, co bylo dál.

Den 2

Ráno jsme vstali poměrně pozdě. Já osobně jsem se těšil, že můžeme alespoň

Oběd

Po dlouhé době jsme viděli také Věšáka

rychle vyrazit, jelikož k snídani máme závinu a nemusíme dělat oheň. Jenže jedna nejmenovaná osoba (Tatouch to nebyl), musela stejně rozdělát oheň a uvařit čaj. Což nebylo vzhledem k počasí vůbec potřeba. Tím se odjezd zdržel asi o hodinu. Nakonec jsme (po prozkoumání náhonu od mlýnu), nějak vyrazili. Dnes jsme si celý den užívali krásné peřeje, zato jezů bylo méně. V Petrově u Prahy jsme se naobědvali a Hroch odjel vlakem pro auto a vozejk. My ostatní jsme pokračovali do Davle (už po oleji). Cestou se strhla vodní bitka. Myslím, že v Davli téměř nikdo nezůstal suchý. Z Davle někteří odjeli do Prahy vlakem a ten zbytek s loděma autem. To byl konec jarní vody.

P. S. Nelíbil se vám tento zápis? Tak příště někdo prosím zápis napište dříve než měsíc po akci. Vzpomínat takhle zpět nemá moc smysl. Je to jen takový suchý výťah bez vtipných příhod, protože ty už si nikdo takhle zpět nepamatuje.

Vtip

P. P. S. (Tatouch): podle vodočtu a kilometráže byla dolní Sázava na hraně sjízdnosti. To

se značně rozcházel s realitou: v peřeji Kamenného stáda (Prosečnice), pod jezy Káňov, Lesní i Kamenný přítovz jsme museli ven z lodí a „tlačit“. To se podepsalo na lodích a dost jsme je polámali...

Pupek na kajaku

Pavián s Marinem

Jarní sraz

27.–29. 5. 2022

Pátek

My Tygři jsme na sraz už tradičně vyrazili na kolech. A já si tradičně říkala, jestli to za to stálo. Vlaky byly jako vždy přeplněné, ale cestu jsme nakonec zvládli. Na nádraží jsme upevnili brašny a vyklíčkovali ven. Naším cílem byla Strážovská jeskyně, kterou jsme po nedlouhé cestě našli a obydleli. Po nějaké době nás našel i Už, který přijel pozdě.

Sobota

Ráno nás vzbudilo sluníčko svítící otravně do jeskyně. Za krásného počasí jsme se nasnídali, zabalili, nandali brašny na kola a pak začalo pršet. Nepřišli jsme na nic lepšího než jet v dešti. To byla chyba. Po několika málo minutách jsme byli všichni bezpečně úplně promočení. Pak přestalo pršet a zbytek cesty jsme se

Gandalf (Pupek) se snaží přes vousy zamumlat pravidla hry

Vítězná skupina Tygrů (Vtip, Bart, Api)

snažili uschnout. Na tábořišti jsme se jali stavět stany, což bylo následováno dalším slejvákem. Když se zabydlela i poslední skupina příchozích ginkgařů, tak začla hra. Téma byl Pán prstenů a spočívala v tom, že měly týmy za úkol běhat po stanovištích a sbírat kamínky s runami, ze kterých pak poskládali heslo, které řekli Gandalfovi. Gandalf jim pak vyrazil místo, kde skrývá drak Šmak svůj poklad, který museli ukrást. Hra proběhla téměř bezproblémově, jediná chybička byla, když jedna z ginkgařek se postavila na špatné místo a tím jsme přišli o jedno celé stanoviště. Stanoviště byly na oheň, kyticky, šifry a visení na stromě. Ještě stojí za zmínku drak Šmak, který musel asi hodinu hopsat v jeskyni v papírové masce. Slavnostní oheň nám naštěstí hořel, a tak zbytek večera proběhl pěkně. Hru jsme vyhráli my Tygři, a teď nás čeká rýpání do kamene.

Neděle

Ráno jsme vstali, najedli se, zabalili a rychle vyrazili, protože nám nezazvonil budík a ještě jsme chtěli stihnout letiště. Těsně před letištěm Vtip píchl. To nám cestu moc neurychlilo, takže jsme si na letišti zablblí jen rychle a pak už jsme spěchali do Boleslavi. Cestou jsme si u řeky, která na můj vkus trošku moc smrděla, dali oběd. A pak si „zkrátili“ cestu přes nějakou paseku, bohužel to byl velký zkopec, kde se špatně brzdilo. Jinak jsme v pořádku dojeli do Boleslavi a potkali ve vlaku zbytek našeho i ginkgařského oddílu.

Bart

Gandalf

Drak Šmak (Krtěček)

Tábor Odysseova cesta – noční přepad

27.–29. 5. 2022

Tento čerstvý, těsně před vydáním ŠUPu napsaný zápis sem dávám trochu netradičně ještě dříve, než vyjde samotný zápis z tábora. Jsem totiž přesvědčena, že účastníci tábora rádi zavzpomínají (a někteří možná poprvé uslyší), jak to celé vlastně probíhalo.

Jsou 3:00 ráno. Kaštan mě budí, jak jsme se domluvili. Má bdění. Po jeho odchodu zpět ke staré sauně vylézám ze stanu a jdu na záchod. Aha, kde je hlídka? Má ji mít Pepík. Koukám se do kuchyně. Co to? Je tma, ale zřetelně vidím, že chybí budík. Že by se Pepíkovi nechtělo hlídat a udělal nějaký podraz? To se mi moc nezdá. A kde je vlastně? Prohlížím náměstíčko a sněmák. Nikde nic. Jen nějaký nešika rozsypal po náměstíčku mouku nebo kneidle, asi večer. Na své posteli Pepík také není. Že by kecal s Kaštanem? Jdu zkontrolovat Kaštana. Pepík tu není. Jdu zpět ke kuchyni a v tom si něčeho všimnu. Přes celý pult je uhlím napsáno "Ginkgo". Rozhlížím se, podpisů je tu víc, leží tu pytlík od mouky v něm zapáchlý odznak ve tvaru listu ginkga. Vedle pytlíku je šipka směřující na Vidličku. Mouka na náměstíčku je ve skutečnosti velký obrazec – list ginkga. Je to jasné, přepadli nás! A sebrali hlídku. Chudák Pepík.

Cca 3:15. Budím Vynyla a sděluji situaci. Kdo to mohl být? Opravdu Ginkgo? Nebo někdo z našich? Jsou ještě poblíž? Rozhodujeme se jít ve směru šipky na Vidličku. Budíme ve sněmáku pro jistotu ještě Honzu (přijel včera na návštěvu), co kdyby bylo potřeba se s nimi prát. Já a Vinyl bereme do rukou kyblíky s vodou. Padouši budou mít příjemné probuzení. Jenže na Vidličce nikdo není. Ani nad Medvídkem, ani v posedu. Jdeme do tábora. Přemýšlíme. I kdyby to byl opravdu někdo z Ginkga, tak jsme přesvědčeni, že musel mít komplice v tá-

boře. Nejvíc se s nimi baví poslední dobou Marino. Rozhodujeme se, že ho vytáhneme nečekaně z týpí, třeba bude zpívat.

Na tento úkon budíme radši ještě Krtečka. Poté co je seznámen se situací, přistoupí Krtek spolu s Vynylem a Honzou potichu k posteli, na níž Marino sladce spí, a naráz ho chytají, zacpávají pusu a ve spacáku ho nesou ven a kus po cestě podél potoka. Tam na něj uhazujeme, ať kápně božskou. Nicméně je velmi překvapen a zapřísahá se, že opravdu nic neví. Hm. Tak nějak mu věříme. Co teď?

3:40. Vracíme se do tábora a mudrujeme společně. Prohlížíme ten vandalismus. Znak ginkga je také na várnici, na semaforu... U lžícovníku je asi 10 lžíc vytahaných a zabodaných do země. Krteček si bystře všímá, že nápisy jsou jednou „Gingko“, pak „Ginko“ - není to nikdy správně napsané. To přece nemohli být oni, přece by nenasali název svého oddílu špatně. Takže někdo od nás?

Pedro a Šíma se údajně šli včera večer projít na vidličku. Podezřelí! Pedro prý chodí do školy s Eliškou z Ginkga... navíc mouka je v jejich týpí, ten obal v kuchyni je přesně ta značka mouky, kterou tam mají, a nikdo cizí přece nemohl být tak

drzý (nebo informovaný), aby vlezl zrovna do jejich týpí a mouku tam našel. Navíc prý, říkal Vinyl, večer zaručeně leželo bale ní mouky na jiném místě. A teď jeden pytlík mouky chybí... začaly se rozbíhat další (konspirační) teorie. Na Šimu a Pedra si ještě posvítíme. A co Brouk? Má přijet zítra, třeba přijel o den dřív a přichystal nám překvapení. To by na něj celkem sedělo.

4:00. Jdeme se podívat nad Mravenčí, zda tam neparkuje Broukovo auto. Nic. Rozhodujeme se jít znovu na vidličku, třeba jsme něco přehlédli. Krteček to bere přes tábor, zbytek po silniče.

Cca 4:30. Na vidličce najednou potkáváme Pepíka.

Vinyl: „Co tu děláš proboha?“

Pepík: „No... já nevím.“

Koukáme na něj jako na zjevení.

Někdo: „Pepíku, tak povídej, co se stalo?“

Pepík: „No... já jsem měl hlídku, a pak najednou do kuchyně přišly nějaké černé postavy v pláštích... a já jsem nějak potom asi došel na vidličku.. nevím jak... a teď jsem se probudil tady...“

Zíráme na něj. Hlavou se rozbíhají různé detektivní až sci-fi scénáře.

Pepík: „Já opravdu nic nevím, nevím, jak se to stalo...“

Že by únosci Pepíka přesvědčili, ať je na jejich straně a tohle nám nakecá? To znělo celkem pravděpodobně.

Krteček nicméně objasňuje situaci – Pepíka ve skutečnosti potkal teď ráno v táboře.

Někdo: „Aha? Pepíku, tak jak to bylo?“

Pepík se začíná podezřele uculovat. Máme pocit, že je to jasné, chytáme Pepíka a jdeme ho namáčet hlavou do potoka, aby zazpíval, jak to bylo doopravdy a s kým je spolčený. Přichází Maďal, jestli bychom mohli ty lidi mučit někde dál, že už několik hodin nespí, protože tu od rozednění děláme strašný hluk. Přesouváme se s na-

máčením k přehrádce. Maďal s Vojtou na ramenou se přidává jako pozorovatel.

Pepík se několikrát pokouší utéct, nicméně jeho snahy jsou úspěšně zmařeny a po několika minutách namáčení z něj leze druhá, teď už prý opravdu pravdivá verze, jak to bylo. Prý si během své hlídky šel do stanu pro mikinu a z týpí najednou viděl, jak do kuchyně vběhlo několik černých postav a začaly „rabovat“ a řádit. Báł se tam jít nebo vůbec vylézt ze stanu (což se mu nikdo vůbec nedivil) a nějakým nedopatřením potom na posteli, přikryt spacákem (nebo snad i ve spacáku) usnul. Když jsme pak s Vinylkem koukali do týpí, jestli tam není, jednoduše jsme ho na posteli oba přehlédli (což vzhledem k Pepíkove velikosti není nemožné).

Někdy v průběhu (už nevím, kdy přesně) se k nám přidal Kaštan, kterého šel tuším znovu vyzpovídat Krteček a našel ho spícího. Kaštan přidává svůj střípek příběhu a to, že někdy v noci kolem 2:40 viděl dvě čelovky, jak jdou na druhé straně potoka směrem od Mravenčí do tábora a za nějakou dobu se prý vracely čtyři postavy, s už zhasnutými čelovkami, protože si prý asi všimli, že u staré sauny Kaštan svítí. Přišlo nám nějak logické, že tedy s Ginkgarí (pokud to byli skutečně oni) nutně musel být spolčený někdo z tábora. Časově výpovědi seděly. Ale co teď dál?

Vytahujeme ze stanu ve spacáku ještě Šimu a Mrkev. Ani jeden nic neví. Už je nás vzhůru opravdu hodně, za chvíli je stejně budíček. Maďal jde znovu kouknout na vidličku, někdo ke skalce, někdo ke staré studánce... prohlížíme křoviny za semaforem... nic.

Zjišťujeme, že kromě budíku chybí sůl, cukr, kafe, Tygří vlajka, Užova bota a Pepův ručník (nikdo mu ale nevěří, že ho neztratil sám).

Asi 6:45. Marino ve své apce BeReal* našel fotku od Ginkgarů, která byla pořízena včera večer – jsou na ní Tadeáš, Anežka,

* BeReal je aplikace, která každý v předem neznámém čase vyzve uživatele, aby skrze aplikaci pořídil do dvou minut fotografii zachycující, co právě dělá. Fotka je pak sdílena s přáteli v aplikaci.

Kotě a Káfa, jak jedou vlakem v maskáčích. Poloha Chotoviny, což je směrem na tábor, čas přesně sedí na konkrétní vlak. Tak je to jasné! Opravdu jen kvůli nám jeli ze svého tábora u Náchoda k nám. Takže tady ještě někde jsou! Anebo budou chtít odjet prvním vlakem zase zpět na svůj tábor. První přímý vlak do Prahy (přes kterou musí jet), jede z Kaplice-nádraží za 27 minut! Co kdybychom je chytli při nástupu do vlaku?

Během vteřiny se Krteček rozhoduje, skáče na kolo a vyráží. Čas do odjezdu vlaku je šibeniční. Ale třeba to stihne. Sice nevíme, co přesně udělá, když tam Ginkgaře skutečně zastihne, ale třeba by s nimi mohl nastoupit do vlaku, sebrat jim batohy a v Budějovicích vystoupit... na vymyšlení detailů nebyl čas. Krteček vyráží.

Někdo nicméně jednoznačně musel dát Ginkgu souřadnice našeho tábora. Na webu nikde nejsou. Aha! Vanda zjistila od Olivera, který je momentálně někde na cestě do Finska či v Praze, že před rokem(!) napsal Tadeášovi, jen tak mezi řečí, kde máme tábor. Další střípek do mozaiky.

Po nějaké době se vrací Krteček. Vlak si z vyplazeným jazykem stihl (přejížděl

koleje v momentě, kdy padaly závory), ale Ginkgaři na nádraží nebyli.

Pak už události ale nabraly rychlý spád. Marinovi přišla od Ginkgařů zpráva, že se staví na oběd. Hm, no jen ať přijdou, pěkně se jim oplátíme!

Potom probíhal tak nějak normálně naplánovaný program. Když se blížil oběd, zazněla trubka a za lávkou vidíme naši noční návštěvu – Tadeáš, Anežka, Kotě a Káfa. Chvilí se báli přes lávku, nakonec ale skutečně vstupují k nám do tábora. Víťame je s pošklebky a jsou okamžitě zavaleni otázkami, jak to celé probíhalo. Vypráví, vlastně jsme si příběh ale docela obstojně nakonec poskládali ještě před jejich příchodem sami. Obdivuhodné je, že ve svahu nad potokem (za kuchyní) čekali už od druhé hlídky – tu měl Lukáš a prý bohužel svítil tak silnou čelovkou, že si netroufli k akci a trpělivě počkali až na třetí hlídku, kterou měl Pepík.

Chceme po nich ukradené věci. K naší nelibosti je nejen nevydávají, ale ještě hlásí, že kromě ručníku a Užovy boty jsou věci poschovávány na různých místech blíž nebo dál od tábora, a že nám souřadnice sdělí, když jim dáme oběd. To je drzost!

Ilustrační foto - Ginkgařský tábor 2021

Ilustrační foto - Ginkgařský tábor 2021

Vinyl jim vráží do rukou dvě petržele, že tady mají ten oběd, a ať koukají navalit věci. Chvilí se pošouchují. Moc to nezabralo. Když se vydává oběd, stojí Ginkgaři drže ve frontě. Oběd samozřejmě od služby nedostávají, zato spršku vodou. Situace se trochu vyostřuje, naštěstí za chvíli ale dojde k jakési domluvě a Ginkgaři ze sněmáku, kam si dali batohy, přinášejí cukr, Užovu botu a ručník (Pepa fakt nekecal) jako úplatek, za což nakonec díky smilování se služby dostávají oběd – knedlíky se zelím a špekem. Což byl zároveň záměrný manévř. Když se totiž usadí s kotlíkem u nástěnky na lavičky, zvedá se Tatouch, nenápadně se přesouvá ke sněmáku a pod plachtou postupně vynosí ginkgařské batohy a schovává je do oplocenky.

14:00 Začíná pršet. Ginkgaři stále nemají batohy, ani my nemáme souřadnice schovaných věcí. Jsme ve sněmáku. Kaštan nakonec za podlou úplatu klobáskami hledá Ginkgařům v oplocence batohy a přinášejí je dovnitř.

Hrajeme oživlé pexeso i s hosty. Celé odpoledne tak nějak prší. Během toho postupně dochází k další domluvě, teď už trochu krotší Ginkgaři nám dávají místo, kde je budík (u Včelínů, běží tam Kaštan).

Později pak jdou na procházku a na nátlak nakonec sami přinášejí ještě sůl a kafe. Získání Tygří vlajky nechávám na Tygrech.

Ráno před tím, než Ginkgaři odjeli, se Tygrům nakonec daří vlajku za nějakou úplatu písničkami získat. Ginkgo odjíždí, prý je máme klidně také přijet přepadnout. No nevím, zda se někdo na tak dalekou cestu jenom kvůli přepadu odhodlá, ale oplatit by si to zasloužili!

Nakonec po prvotním „šoku“ naprostá většina táborníků, se kterými se o přepadu bavím, hodnotí akci jako zábavné zpestření táborového dění. I já musím říct, že jsem tolik adrenalinu a překvapení na táboře dlouho nezažila.

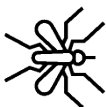
P. S.: Pytlík s moukou našli Ginkgaři jednoduše v kuchyni, tak ji použili.

P. P. S.: Jo a ta šipka na pultu prý vůbec neměla směřovat na vidličku – jen ukazovala na pytlík od mouky, položený vedle. Ale tím, jak jsme pytlík zvedli, jsme se sami postarali o zábavu.

Petra

Šifra 2 (šifrovací tabulka nutná)

Řešením je jednoslovné heslo - podstatné jméno (zdroj: šifrovačka Kokořínský komár)

V. KOKOŘÍNSKÝ KOMÁR

Šifra 8 – Možnosti
Identifikátor: TTSJA

Pohodová, denní, lineární šifrovací hra
www.kokorinskykomar.cz

- P) Ze schopnosti vnímat zvuky se vypařila všechna voda.
- C) Osoba pracující s krumpáčem zůstane na místě než nastane nějaká událost.
- M) Neaplikuj make-up na kovový bicí hudební nástroj.
- J) Odstraňujte vousy z ubytovacího zařízení.
- T) Porážet podložku pod pivo.
- V) Stopa části skeletu v měkkém materiálu.
- K) Malý pytlík se opakovaně odráží a opět dopadá.
- P) Udělej radost vrhací a bodné zbraní.
- J) Zamlčí existenci spodní části pokáceného stromu.
- X) Potvrzení pravdivosti sedacích částí lidského těla.
- W) Na ohni připravil domov čertů.
- D) Schopnost vzbudit pocit pobavení doprovodného zvukového efektu blesku.
- N) Poskok přestal hořet.
- P) Naleznu řeku protékající Slovenskou metropoli.
- Q) Zakřivená lehká sečná zbraň vstoupila.
- X) Šel kolem vánoční parazitické rostliny.

Nápověda 1: binární soustava

Nápověda 2: Písmena před záponkou jsou důležitá. Jak by se asi zapasaly binárním zápisem? A měšičo by je puk podle nějakého klíče přeskládát?

Šifra 3

Řešením je jednoslovné heslo - podstatné jméno (zdroj: šifrovačka Fast&Smart)

neorganizované hnutí mládeže (původně v USA v 2. polovině 60. let 20. století),
jehož členové odmítají zavedenou konzumní kulturu
(také se jim říkalo květinové děti)

*

přídavné jméno předkládající se před slovo „zahrada“, aby upozornilo účastníky,
že se zde mohou podívat nikoli na rostliny, ale na zvířata

*

přídavné jméno vztahující se k sňatku (např. místnost či list, kterým dva lidé
prokazují uzavření manželství)

*

živočich netvrdého těla nemající kostru (např. hlemýžď, škeble, plž či mlž)

*

spolupráce, součinnost
(také se podobně jmenuje jedna pojišťovna končící na "ativa")

*

nejtypičtější nádoba na pivo
(též objem vody odpovídající 500 mililitrů)

*

hamburger s vloženým sýrem

*

z tvrdého nerostného materiálu (např. věž, most)

*

opak slova „tvrdý“ (např. tvaroh, salám, sýr)

*

značka auta, o které zpívá Svěrák ve své písničce
„Jede, jede ???, a v něm sedí čáp.“

Šifra 4

Řešením je jednoslovné heslo - podstatné jméno (zdroj: šifrovačka Fast&Smart)

šroubeček – matička – KOŘENÍ

cedr – vrba – ČESKÝ MODERÁTOR

Marlboro – Camel – HOKEJOVÝ KLUB

jelen – sob – STÍRACÍ PŘEDMĚT

činohra – balet – INTERNETOVÝ PROHLÍŽEČ

jaguár – gepard – ZNAČKA SPORTOVNÍHO OBLEČENÍ

soprán – tenor – POČÍTAČOVÁ KLÁVESY

větrník – špička – DŘEVĚNÁ BEDNIČKA

racek - kormorán - NAKLADATELSTVÍ

opál – achát – VÝBUŠNÁ ZBRAŇ

šotek – skřítek – POMOCNÉ SLOVO MORSEOVKY

generál – kapitán – DRUHOVÉ JMÉNO MOTÝLA

láhev - butylka - PÁRTY HRA

Hej, redakci prej hrozně
nebaví psát Bylo nebylo...
takže prej zase nebude.

Tak se toho
příště chop nebo
vymysli něco, co
by tu mohlo bejt.
Ať to tu není tak
prázdný, oukej?

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13. Obrazový materiál: Foťák & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!